

Ο ΚΟΤΤΑΡΗΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ.

Διὰ Βασιλικοῦ διατάγματος προήχθη εἰς πρίγκηπα Μολδοβλαχίας ὁ τέως ἐν Παρίσις πρεσβευτὴς κ. Ν. Μαυροκορδάτος, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Κότταρη, ὅστις καὶ ἐπέδωκε τὰ διαπιστευτήρια αὐτοῦ τὴν παρελθούσαν πέμπτην εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Καταχωρίζομεν ὧδε τὴν προσφώνησιν τοῦ Ἑλλήνος πρεσβευτοῦ, ὡς μετεβίβασεν αὐτὴν ὁ τηλεγράφος, προτάττοντες λεπτομερείας τινὰς τῆς ὑποδοχῆς ἧς ἐτυχεν.

Τὴν 10ην π. μ. ἡγγέλθη ἡ ἀφίξις τοῦ Πρεσβευτοῦ εἰς τὸ Ἀνάκτορον τῶν Ἑλλήνων· ὁ Πρόεδρος κ. Γρεβὺ ἀνέμενεν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Ὁ κ. Κότταρης, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο φουστανελλοφόρων στρατιωτικῶν ἀκολούθων τῆς Πρεσβείας, ἀνέρχεται τὴν κλίμακα τῶν Ἀνακτόρων καὶ κρούει τὴν θύραν. (Φωνὴ ἔσωθεν) *Entrez!*

Κόττ. Μωρὲ τί ἀνδρὲ καὶ ξεανδρέ. (ἀνοίγει τὴν θύραν βιαίως καὶ εἰσέρχεται.) Γυιὰ σας!!

Πρόεδ. (Ἐγείρεται καὶ κλίνει σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν). *J' ai l' honneur*

Κόττ. Παρντούν! τοὺν λόγουν, κύργιε προύδρε! Τοῦ Ἑλληνικοῦν ὑπουργείου ἐπωφελοῦν τοῦ ταξεδίου τῆς Ἀυτοῦ Μιγαλιότητος τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἐθεοῦρησε καλοῦν νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν. Ἡ ἀποστολὴ, δὲν σοῦ λiew, ἐνε δύσκολους ἄμους «Ἀρχὴ ἀνδρα δεικνυχή. Αἱ σχέσεις μας με τοὺν ἄλλουν δυνάμεουν εἰσιν ὁμόνουοι· ἐλπίζου δὲ καὶ με τὴν Ἀφεντιά σας νὰ μὴ τὰ τσουγκρίσιμι. Γουρνίζετε ὅτι εἰς τοὺς προῦγόνους ἡμῶν ὀφείλτι τοὺν πολιτισμοῦν σας, οὗς καὶ ἡμεῖς ὀφείλμιν τοῖς ὀφειλίταις ἡμοῦν.

Αὐτοῦνα εἶχα νὰ σὰς 'πῶ· γιεδοῦ καὶ τὰ Διαβατήριά μου.

Ὁ Πρόεδρος μετὰ ταῦτα ἀντεφώνησεν ἀναλόγως· μεθ' ὃ ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν Αἴθουσαν τῶν συνδιαλέξεων καὶ ἤρχισαν διαλεγόμενοι οἰκείως.

Πρόεδ. Τὸ πρῶτον νῦν ἀντιπροσωπεύετε τὸ Ὑμέτερον ἔθνος;

Κόττ. Παρντούν! δηλαδὴ με chuγγουρίτι· εἰς πολλὰς συνεχὲς περιόδους ἔμουν ἀντιπρόσωπους βουλευτῆς τοῦ Λοιδουρικίου.

Πρόεδ. (Σοβαρῶς) Ἄ!

Κόττ. Ἄμ· ἡ Εὐγενεία σας;

Πρόεδ. Καὶ ἐγὼ πολλάκις ἀντιπροσώπευσα τὸ Γαλλικὸν ἔθνος μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐγενόμην πρόεδρος.

Κόττ. (κτυπῶν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου) Ὡς τόσο καλὰ τὰ καταφέρει· (στρέφω πρὸς τοὺς δύο ἀκολουθοῦς του). Ἐκεῖνους ὁ Κουμουνδοῦρος δὲν ἔμπορεῖ νὰ 'διῇ Θεοῦ πρόσπου. (πρὸς τὸν Πρόεδρον). Νᾶχουμι καὶ καλὸν 'ρώτμα, τί σὰς γράφ' ὁ Ἀραμπῆς;

Πρόεδ. Ὡς πρὸς τὸ Αἰγυπτιακὸν ζήτημα ἡ Γαλλία θὰ μείνῃ οὐδετέρα.

Κόττ. Ἡ Ἀγγλία;

Πρόεδ. Ἡ Ἀγγλία μετὰ τὸν βομβαρδισμόν χωρεῖ ἐπὶ τὰ πρόσω.

Κόττ. Τί ἐννοεῖτι;

Πρόεδ. Ἡ Ἀγγλία, λέγω, εὐρίσκεται εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Καίρου.

Κόττ. (Ἀποτόμως). Ἀλήθεια, κύριε Προέδρε, ποῦς τὰ μάθετι ἐσεῖς ἐδῶ τοῦ Ἀλεξάνη;

Πρόεδ. !

Κόττ. Ἄς ἐνι.

Πρόεδ. Ὁ Βασιλεὺς σας εὐρίσκεται νῦν εἰς τὸ Πετερχῶφ· δὲν ἔχει οὕτω;

Κόττ. Τί ἐννοεῖτι;

Πρόεδ. Ὁ Βασιλεὺς σας, εἶπον, εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐπαυλιν τοῦ Πετερχῶφ.

Κόττ. Νομίζου.

Πρόεδ. Ἡ προσάρτησις τῶν νέων ἐπαρχιῶν καθησύχασεν, ὑποθέτω, τὰ πράγματα ἐν Ἑλλάδι.

Κόττ. (ἐπιφυλακτικῶς) Ἔτσι κ' ἔτσι . . .

Πρόεδ. (ἀπορῶν) Πῶς!!

Κόττ. Θέλει καὶ 'ρώτμα, κύρ Πρόεδρε, (φιλικῶς εἰς τὸ οὖς του)· τῶρα ποῦ εἰμᾶστι μουναχοὶ μας, μπουρῶ νὰ σὰς τοῦ 'πῶ· ξεχάστι τὰ περσυνά;

Πρόεδ. Ποῖα;

Κόττ. (σεῖων τὴν ἄκραν τοῦ τσαρουχίου καὶ μορφαίων πικρῶς). Τὰς ἡμικυκλίους τοῦ Σαῖντ Ἰλλέρ! ἡ νομίζιτι πῶς μὰς κόφτε τὸ νερὸ ἀπ' αὐλάκι ποῦ κρατίεχτε τὰ τουφέκια. Τοῦ καλὸ τοῦ παλληκαρι, ξιέρει κ' ἄλλου μουνοπάτι.

Πρόεδ. Νομίζετε, κύριε Ἀντιπρόσωπε, ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀναμειχθῇ εἰς τὸ Αἰγυπτιακὸν ζήτημα;

Κόττ. Λίγου με μέλει. (ἐξάγων τὸ ὀρολόγιόν του). Κύριε Προέδρε, νομίζου πῶς εἶπαμε πολλά. (πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦς) Τί λiew σεῖς; φεύγουμι; (πρὸς τὸν Πρόεδρον) με τοῦ συμπάθειο, κύρ πρόεδρε, θὰ φᾶμι κ' ὅλας· ἀντίου σας! (ἐνῶ ἀπέρχεται στρέφει πρὸς τὸν πρόεδρον) ἀντιό σας! παρακαλῶ, τοὺς ἀσπασμούς μου καὶ εἰς τὴν ἀξιοτίμου Οἰκουδέσποινα. Ἀντίου σας! au revoir σας!

1. 2.

Τελευταῖαι λέξεις μεγάλων ἀνδρῶν.

Οἱ ἡμέτεροι.....

Δηλιγιάννης.

Μὰς γνωρ.....

Κουμουνδοῦρος.

Κλιέφτου, κλιέφ. ...

Κότταρης.

100 χιλ. πρὸς 6 0)0 μὰς κα....

Συγγῆρος

Χαίρετε νύφ....

Καζάζης.

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΜΟΣΧΑΤΟΥ

Τὰ βαγόνια τοῦ σιδηροδρόμου δὲν ἐπρόφθαναν ν' ἀναβοκαταίβαζον πανηγυριώτας τοῦ Μοσχάτου· δὲν ὑπῆρχε βρακί, φέσι, τσαρούχι, πλατὺ ζωνάρι, τσεμπέρι, τὸ ὅποῖον δὲν κατέβη εἰς προσκύνημα· ὁ καθείς σύρων κατόπιν τοῦ πέντε ἐξ ἀραδιάζετο ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ κατελάμβανε θέσιν ὅπως προφθάσῃ νὰ ἐμβῇ ἅμα ἔλθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία· ἀλλ' ἅμα ἤρχετο, οἱ ἄλλοι ἐπιβάται μετὰ τὴν ὁρμὴν των τοὺς διέσπων, τοὺς διεχῶριζον καὶ ἀπε-

χοιρίζετο ὁ ἄνδρας ἀπὸ τὴν γυναῖκά του καὶ ἡ μάνα ἀπὸ τὸ παιδί, καὶ ἕκαστος ἐχώνετο ὅπου ἐπρόφθαινε, εἰς τὸ βαγόνι ποῦ εὕρισκεν ἐμπρὸς του, καὶ ἤκουετο ἐν θορυβώδεσ σύμφυρμα κραυγῶν, ταραχῆς, ἀλλαλαγμοῦ, σκουνημάτων, ὕβρεων, καταρῶν. Ὅστις κατῴρθωνε τέλος πάντων νὰ ὀρμήσῃ, ἔψαυε πρῶτον τὰ μέλη του, ἂν ἦσαν εἰς τὸν τόπον των, καὶ ἂν ἦσαν ὁλόκληρα, ἔπειτα παρητήρει ἂν ὁ δακτύλος του ἦταν μαζὶ του· ἐνίοτε συνέβαινε νὰ εἶνε· ἐνίοτε συνέβαινε νὰ τοὺς ἀποχωρίζουν πέντε ἢ δέκα καὶ περιωρίζοντο εἰς ἐκφραστικὴν μακρόθεν παντομίαν· ἐνίοτε συνέβαινε νὰ μὴν εἶνε καὶ τότε ἤκούοντο αἱ φωναί. — Ἡ Ἀμαλία μου, ἡ κόρη μου, πάει, ἐχάθηκε! — Ἡ γυναῖκά μου, ἔμεινε ἐξω, στὸ διάβολο!

Ἐκάθηντο δὲ ὅπως ὅπως πλέον, οἱ μὲν ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν δὲ, ἄλλοι ἕστεκον ὄρθιοι, καὶ ὅλοι ἦσαν μουσκίδι ἀπὸ ἰδρώτα, καὶ παραζαλισμένοι καὶ ἀσφυκτιῶντες.

Ἀλλὰ ὅταν ἡ ἀμαξοστοιχία διήρχετο ἀπὸ τὸ Μοσχάτον διὰ τὰς Ἀθήνας, τότε πλέον ἐγένετο τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος. Τὰ βρακιά καὶ αἱ φουστάνελαι εἰσώρμων καὶ ἐπαστόνοντο ὡς σαρκέλαις· διὰ νὰ προφθᾶσουν, ἀνέβαινον καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τὸ μὴ ἔχον ἐξέδραν, καὶ τότε ἕνας ἕκαμε ράχι ἀπὸ κάτω καὶ ὁ ἄλλος ἔδινε τὸ χέρι ἀπὸ πάνω· μὲ αὐτὸ τὸ βαρουλκὸν ἀνελκύσθησαν πελώρια φεσοῦδες· ἐν μέσῳ τῆς ὀχλοβοῆς ἐκείνης καὶ τῆς συνθλίψεως ἤκούοντο αἱ φωναὶ τῶν ἀνταμακίων μαλονόντων διὰ τὴν θύραν τοῦ βαγονίου· ἂν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀνοικτὴ, ἢ νὰ κλεισθῇ· πολλοὶ ἦσαν ὄρθιοι ἐπὶ τῶν καναπέδων, ἄλλος ἔφερε μαζὶ του καὶ τὸ ταγάρι του, ἄλλος ἕνα προσκέφαλο, τὰ ὅποια ὅλα ἦσαν στιβαγμένα μὲ ἀνθρώπινα κεφάλια διαφόρων εἰδῶν καὶ διαφόρων ποιότητων.

Τὰ βαγόνια ἀπέπνεον μίαν βαρεῖαν πολυσύνθετον ὁσμὴν μούχλας, καὶ σκαπίλας καὶ τάγγας ἡ ὁποία ἐζάλιζε, καὶ ἔφερεν ἀναγούλαις, εἰς τὴν μουσικὴν δὲ κλίμακα αὐτὴν τῶν δυσωδιῶν, τὰς ὑψηλότερας νότας κατεῖχον τὸ ρετσινάτο, τὸ σκόρδο καὶ ἡ ποδαρίλα.

Αἱ πλείεσται Πλακιώτισσαι εἶχον κουβαλήσει μαζὶ τῶν ὅλα τὰ παιδιὰ των ἀπὸ τὸ πρῶτό των ἕως τὸ ἀτέλειωτον ἀκόμη τὸ ὅποτον ἐγέμιζε τὴν κοιλίαν των.

Τί κατακλυσμὸς ἐγκύων εἰς τὸ Μοσχάτον! καὶ ἦτο μιά χαρὰ νὰ βλέπῃς μέσα εἰς τὸ βαγόνι ἐν ᾧ συνεκλονεῖτο τὰς φουσκωτὰς κοιλίας των νὰ δονῶνται ὡς δέρματα χτυπωμένων νταβουλίων καὶ οἱ μέλλοντες δράκοι νὰ χορεύουν ἀπὸ μέσα, ὅπως αἱ μάναὶ των μεθυσμέναὶ ἐχόρευον πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Μοσχάτον, τὸν συρτόν.

Καὶ μὲ ὅλο τὸ σφίξιμο, τὸ νταβούλι καὶ ὁ ζουρνᾶς τὸν σκοπὸ του· τὰ ἀνταμάκια ἐπρόσταζον:

— Μαὐρ' εἶνε ἡ νύχτα στὰ βουνά!

— Τὸ Εἰρηνάκι μου!

— Ταῖς παπαρούναις!

Καὶ οἱ μουσικοὶ, κατῴρθονον καὶ τὰ ἔπαιζον καὶ τὰ τρία συγχρόνως καὶ ἔτσι ἔμενον ὅλοι εὐχαριστημένοι!

Εἰς ἐν βαγόνι ἐν ᾧ ἐβρόντα τὸ νταβούλι καὶ ὠρύετο ὁ ζουρνᾶς, ἠκούσθησαν αἰφνης ὀξεῖαι κραυγαὶ μιᾶς γραίας. Σημειώσατε ὅτι τὸ βαγόνι ἦτο τίγχα:

— Πῆρε φωτιά τὸ βαγόνι!

— Ἐνα σκυλί λυσσασμένο χούμηξε μέσα!

Καὶ εἰς τὴν συνῴθησιν ἐκείνην ἡ ὁποία ἐπῆλθε ἐκ ταραχῆς, εἰς ὄρθιος παρὰ τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ βαγονίου φοβούμενος μήπως πέσῃ κάτω τὴν ἔκλεισε βιαίως, ἀλλ' ἄλλη σπαρακτικὴ κραυγὴ ἠκούσθη τότε, ἐνὸς ὅστις ἀκουμποῦσε ἐκεῖ τὸ χέρι του καὶ τοῦπιασε ἡ θύρα τὰ δάκτυλά του.

Εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ πόνου τοῦ ἐκραύγαζε:

— Μωρ' πετάτε τὴν ἔξω τὴν γρηᾶ, τὴν στρίγλα τὴν φυλάτε, ἔξω! εἶνε τρελλή! ὦχ! τὸ χεράκι μου!

Τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ σοβαρὰ, ὅτε διατάχθη τὸ νταβούλι καὶ ὁ ζουρνᾶς νὰ καταπραύνουν ὀλίγον τὰ πνεύματα μὲ τὴν δροσεράν των ἀρμονίαν, καὶ ὅλοι ἐσιώπησαν, διότι εἰζευραν ὅτι ὅσο καὶ ἂν ἐφώναζαν, ἡ φωνὴ των θὰ ἐπνίγετο.

Ἡ γρηᾶ εἶχε τρομάξει τόσον πολὺ καὶ εἶχε ρίξει ταῖς φωναῖς, διότι εἶδεν ἕνα ρεβόρβερο εἰς τὴν μέσῃ ἐνὸς καὶ ἐφοβήθηκε, ὅπως ἔλεγεν ἡ ἰδία:

— Μὴν πετάξῃ ἀπὸ τῆ θέσι του καὶ τὴν σκοτώσῃ!

Ῥωμῆος.

EIKONΕΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΠΤΗΣΕΩΣ.

(Κατ' ἐπίμονον ἀπαιτήσιν τοῦ κοινοῦ)

Ἐμφανίζεται μία ἰταλὶς μὲ στολὴν καὶ ἀπαιτήσεις χορευτρίας, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς σκηνῆς, δείχνουσα τὰ κόκκαλα τῆς ῥάχης της καὶ περιστρεφόμενη μανιωδῶς ὅπως ἀνασηκόνε-ται τὸ ἀραχνοῖδὲς κοντούτσικο φουστανάκι της καὶ φαίνεται τὸ λεπτούτσικο καὶ τοὺς μηροὺς διαφανῶς καλύπτον πανταλονάκι της.

Τότε ἤρχισαν οἱ ψιθυρισμοί:

— Μωρ' αὐτὸ εἶνε τὸ πρωτοφανὲς θέαμα ποῦ ἤθελε νὰ μᾶς δείξῃ;

— Ἡμεῖς εἶδαμε καὶ ψαχνὸ μάλιστα ὅχι τέτοια κόκαλα.

Κατόπιν ἔγεινεν ἡ ἠλεκτρικὴ πτήσις, τὴν ὁποίαν ἐφεῦρε δὲν ἤξεύρω ποῖος ἄγνωστος διάσημος ἀμερικανός. Ὁ ἰταλὸς θιασάρχης παρουσιάσθη εἰς τὴν σκηνὴν μὲ κινήσεις νευροσπάστου, ἔπειτα δὲ ἐνεφανίσθη καὶ ἡ Ἐμμα Μαράτση καὶ ἤρχισε μετὰ αὐτῶν εἰς διάλογον ἑλληνοῖταλίκος τοῦ ἰταλοῦ ὁμιλοῦντος ἰταλικά καὶ τῆς Μαράτσης ἀποκρινομένης μὲ σπασμούς κούκλας ἐλληνιστί. Ἡ Μαράτση δὲν εἰζεύρω διατί τότε ἀπηύθυνεν ἐν ἄνοστον μειδίαμα πρὸς τοὺς θεατὰς καὶ εἶπε:

— Μὲ γνωρίζετε.

Καὶ ἔπειτα ἤρχισεν ἡ ἠλεκτρικὴ πτήσις· ἕνα σενδόνι